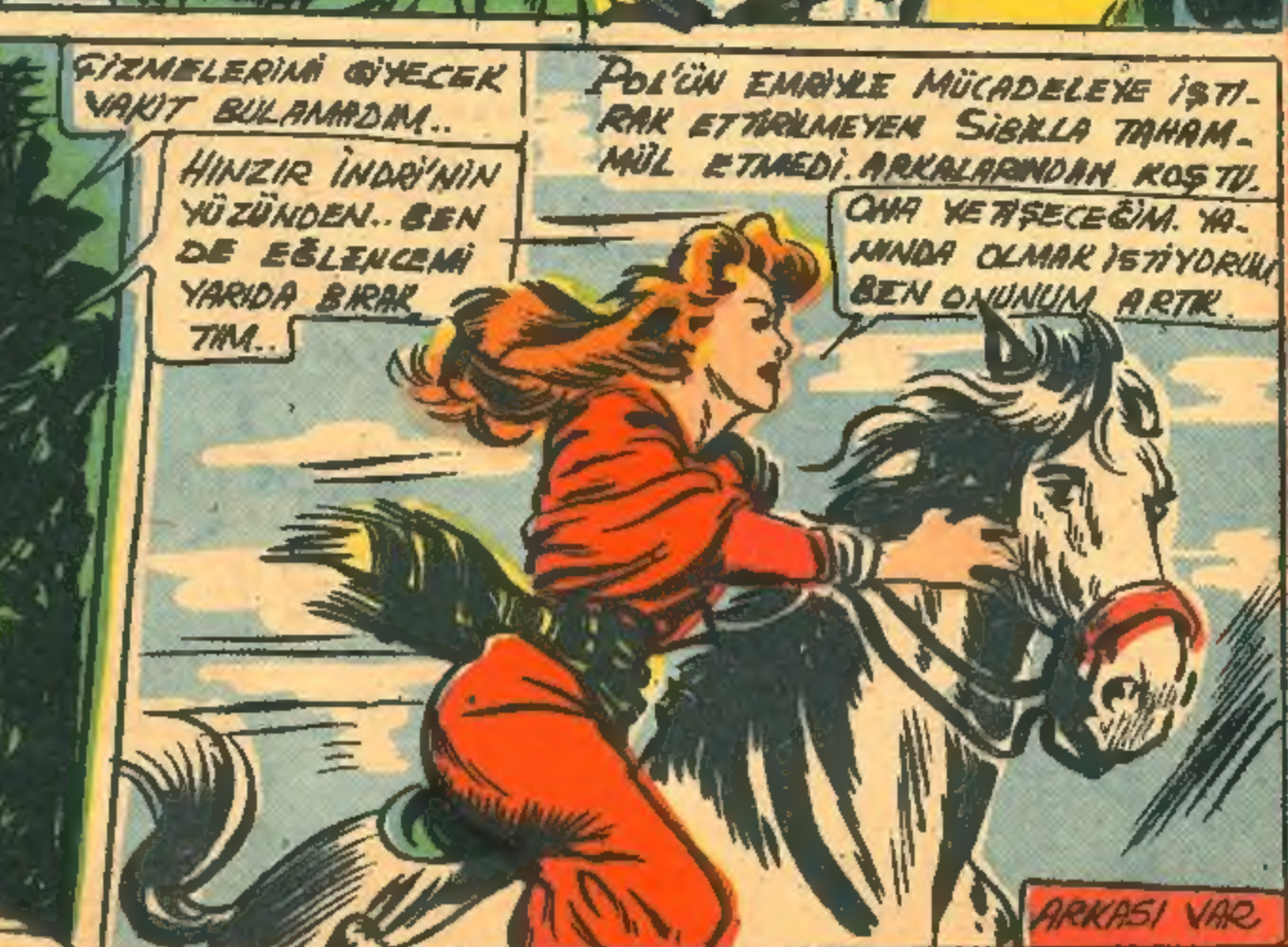
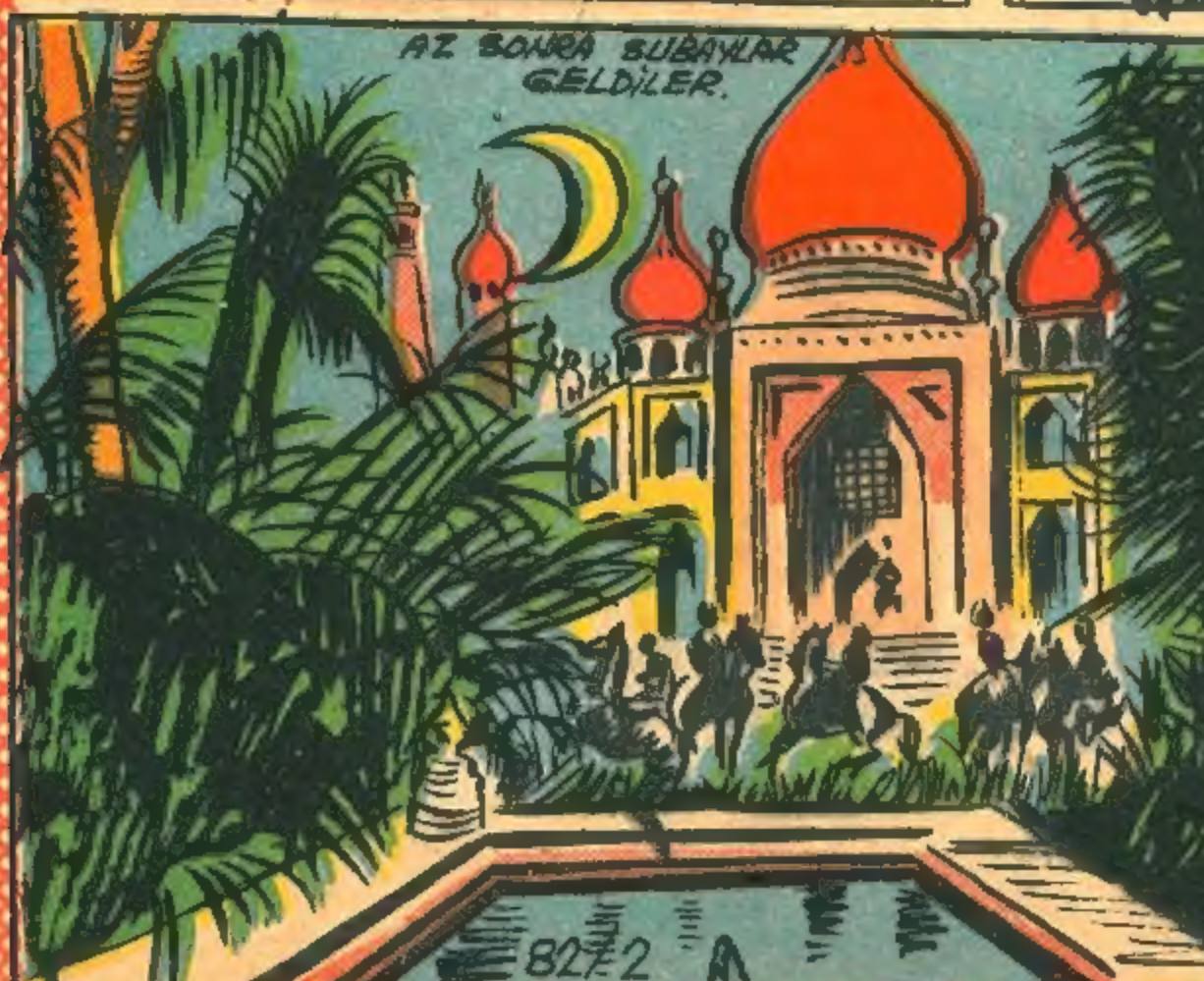

BİNBİR ROMAN

Silt: 4 - Sayı: 82 - 25 Kuruş

7 - Aralık - Çarşamba - 1949

Aynı zamanda içerî muhafız subaylardan biri sirdi.

KUDRETLİ EFENDİM!
MUHAFİZ KİT'ASI BAS-
KINA UĞRADI..

KİM BUNA CÜR'ET EDEN ?

29/

BİLMİYORUZ.. LÂMBALARI
KIRDILAR.. SİLÂHLARI IN-
SANLAR İÇERİ DOLDULAR..

YENİDEN BİR SİLÂH PATLADI.. TEKRAR
BİR KİSMİ SÖNDÜ.. DAVETLİLER ARASIN-
DA BİR PANİK BAŞLADI.

TEĞMEN TOMSON DURUN
YOKSA ATEŞ EDECEĞİM..

GELİN MİS HELEN
ÇABUK..

HİSTAN GÖZÜ DÖNEN MİHRACE ATEŞ ETTİ.. FAKAT..

BAYLAR, BAYANLAR..
SARIN OLUN..

ALTES BU KABALİĞİNİ MAZUR GÖRÜN
KENDİNİ RUGBİ OYUNUNDA
ZANNETTİM.. SEFİL!

SALON İYİCE LOŞLAŞMIŞTI. BU SİRADA İKİ MUHAFİZ
MİHRACEYE DOĞRU KOŞUP GELDİLER.

KUDRETLİ EFENDİMİZ
TAARRUZ EDENLER İNDİRİNİN
ADAMLARIYMIŞ..

İNDİRİ HA!.. DEMEK
MÜCADELE SARTI ÇAL-
DI. BEN SANA GÖSTE-
RİRİM UĞURSUZ
FAKİR..

BU SİRADA TOMSON HELENİ
SARAYIN AĞAĞLARI ARA-
SINDAN KAÇIRIR

BOYNUMA ÇARILABİLİR
MİSİNİZ ? SİZİ DİVAR
DAN AŞAĞI İNDİRECE-
ĞİM..

HAZIRIM..

82/

- ARKASI VAR -

Evliliğin bütün bir hayat boyunca süreceğine, yahut da sürmesi lazım gelatine inanan Joe Sammers ve Alice Merriwar, kanun nazarında bağlanmadan önce birbirlerinin karakterlerini iyice öğrenmeye karar vermişlerdi.

Bunun için de aileleri ile beraber tatillerini geçirmek üzere Pirene'lere gittikleri zaman en küçük bir hata bile işlememeye gayret ettiler. Bu güzel yerde, odasının penceresine konan çatlak sesli kargaları bile cennet kuşlarına benzetmeye başlayan romantik Joe, bir gün Alice'i, büyüleyici ve vahşi manzaralarla süslü dağlarda gezmeye götürdü.

Döndükleri zaman delikanlının babası sordu:

«İyi eğlendiniz mi bari?»

Joe, hüznü dolu bir sesle: «Po'ya gittik» diye cevap verdi. «Pek de iyi eğlence diyemem.»

«Neden?»

Bu sualden cesaret bulan Joe, anlatmağa başladı: «Aydınlık bir sabah ve dağların karlarla örtülü zirvelerine parlak ışıklarını serpen güneş insana çok ulvî düşünceler ilham ediyordu. Eminim ki tarihte Dante gibi şairler bile ölmez eserlerini ancak buna benzer manzaralar karşısında yazabilmişlerdi. Midi d'Ossau dağının muhteşem tepesi ağzını, bulutları yutacakmış gibi açmıştı, öteki tepecikler de boyunlarını denizi görmek istercesine sağa, sola uzatmışlardı. Her yerde bembeyaz glâsiyeler ısıyor, ufka yaklaştıkça renkleri mavileşen dalgalar sillseller halinde uzanıyorlardı. Tatlı bir rüzgârla dalgalanan çiçeklerden baş döndürücü kokular da bir buhurdanlıktan dağılıyorlardı sanki. Bütün bunlar bana öyle çok tesir etmişti ki konuşamıyordum, dizlerimin üzerinde yere kapanacaktım nerdeyse. Bir aralık Alice'in ne yaptığını merak ederek başımı çevirdim. Ne görsem beğenirsiniz. Çantasını açmış, dudaklarının rujunu tazeliyor, bir yandan da karnının acıktığından bahisle ne zaman ve nerede yemek yiyeceğimizi öğrenmek istiyordu. Ve işte o zaman onun böyle güzelliklerden zerre kadar anlamadığı kanaatine vardım.»

Babası mânâlı bir tavırla başını sallayarak: «Demek ki,» dedi, «Bu kız tabiatı seyretmekten hoşlanmıyor. Fakat böyle bir noksanlığın sadetinizi baltalayacağını hiç zannetmiyorum. Her neyse, şimdi bunları bırakalım oğlum, yemek vakti geldi...»

Aradan iki ay geçti. Bir akşam, Joe ile beraber Londra'da bir müddet dolandıktan sonra evine dönen Alice'e annesi sordu:

«Neyin var kızım?»

Alice: «Her şey, anne!» diye cevap verdi.

«Joe ile nerelerde gezdiniz?»

«Şehrin batısına gittik. Oxford Street'deki dükkânları görmek istedim.»

Kadın neşeli bir sesle: «Kim bilir ne güzel vitrinler seyrettiniz...» dedi.

«Hakikaten öyle. Kürkleri, mücevherler fevkalâdeydi. Madeline ve Lisette'deki son moda elbiselere de bayıldım doğrusu. Hele iki parça platin halkanın üzeri elmaslarla süslenerek yapılmış bir gerdanlığın önünde âdeta yere diz çökesim geldi.»

Annesi: «Yarın gidip şunu bir de ben göreyim,» diye heveslendi.

Alice devam etti: «Ve ben bu güzel şeyleri seyrederken Joe ne yapıyor musun?»

«Hayır, ne yaptım?»

«Yolda karşılaştığı bir arkadaşına, artık donanmanın kuvvetlendirilmesi lazım geldiğinden bahisle uzun bir konferans vermeğe başladı. Elimden ona acıkmaktan başka bir şey gelmiyor, anne. Zavallı Joe! Güzel şeylerden hiç, ama hiç anlamıyor canım...»

ANLAŞAN RUHLAR

Nakleden: Selma Büket

Dante gibi şairler bile, ölmez eserlerini ancak buna benzer manzaralar karşısında yazabilmişlerdi.

Bundan bir hafta sonra Alice, Joe'lara akşam yemeğine davet edildi. Aynı zamanda Joe'nun annesinin isim günü de kutlanacağından bu geceye hususî bir ehemmiyet veriliyordu. Pirene dağları ve Oxford sokakları meselelerinden sonra birbirlerine pek fazla sokulmamaya bağliyan Alice ve Joe yüzlerinde küskün bir ifade olduğu halde yerlerine oturdular.

Yemeğin ortalarına doğru sofraya kocaman bir tabak getirildi. Önüne konan herkesten önce bitiren Alice bunu pek beğenmiş olacaktı ki dayanamıyarak uzandı ve tabağını tekrar doldurdu.

Biraz sonra da Joe ağzını şapırdatarak: «Şahiden çok nefis olmuş,» dedi, «Ben de biraz daha alayım barlı...»

Bundan cesaret alan Alice öne doğru eğildi ve: «Bunu nasıl yaptınız Mrs. Sammers,» diye sordu, «Hayatımda hiç bu kadar lezzetli yemek yemedim...»

Joe'nun annesi güldü: «Çok basit,» dedi. «Altı tane yelpe kuşu a-

lip ortalarından ikiye ayırdıktan sonra üstlerini biberle karıştırılmış kaz ciğeri ezmesi, ekmek ufağı ve domuz pastırması ile örtürsün, bunu on sekiz dakika hafif ateşte pişirip üzerine ançuvezli tereyağı gezdirir, içine de iki kadeh brendi, bütün bir limon suyu, yarım bardak da votka dökerek, aralarına kuş üzümü marmelâdı sürülmüş, kızarmış ekmekle beraber sofraya getirirsin. Hem istersen bunları bir kâğıda yazıp sana veririm kızım.»

Joe hemen heyecanla atıldı: «Tabii anne. Bunu onun da öğrenmesi lazım.»

Yanakları kızaran Alice, Joe'ya dönerek utangaç bir tebessümle gülümsedi ve o anda aralarındaki soğukluk birdenbire kayboluverdi. Biraz sonra gelen tavuk dolmasını da büyük bir istahla yemeğe başladılar.

Joe: «Şiir gibi değil mi?» diye sordu.

Kızın ağzı doluydu, onun için gözleriyle cevap verdi: «Hakkısın, harikulâde olmuş!»

Karlı dağlarda ve kuyumcu vitri-

ninin önündeki vaziyetlerden haberi olmayan kimseler şimdi onlara bakarken bilâ tereddüt: «İşte tam mânâsıyla anlaşmış bir çift!» diye düşünebilirlerdi.

Mr. Sammer'in o günün şerefine mahzenden çıkardığı eski Burgond şarabı ile dolu kadehlerinin üstünden, kıvılcımlar saçan bakışlarını birbirlerine dikmişlerdi. Nihayet yemek bitti ve Joe onu hemen oturma odasının kuytu bir kögesine çekerek: «Sevgilim,» dedi, «Sana bayılıyorum.»

Alice, saadet taştan sesiyle: «Hayatım!» diye cevap verdi. «Bu akşam ben de sana tapıyorum.»

«Gelecek ay hemen evlenelim, olmaz mı?»

«Hemen, ruhum!..»

Dudakları güçlükle ayrıldı ve kız: «Joe,» dedi, «Annenden o yemeğin tarifini almayı bana sakın unutturma.»

Sahane bir düğün yaptılar, ben de davetliler arasındaydım. Ertesi gün de onlarla beraber Londra sokaklarında (Devamı 14. sayfada)

Üniformalı ADAMLAR

Nakleden: S. DEMİRCİ

Moskova sokaklarında muharebe akşamı doğru biraz sakinleşmişti. Fakat gene de arasıra silâh sesleri ve makineli tüfeklerin âsap bozucu gürültüleri işitiliyordu. Evinde oturan Maria İvanovna'da da bu sükûnet, sabahki patırtılardan daha kötü bir tesir yapıyor ve kadın dışarı çıkmaya bile cesaret edemiyordu. Nihayet vakit biraz daha ilerleyince bütün şehir derin bir sessizliğe gömüldü.

Aradan çok geçmemişti ki sokakta yeniden haykırışlar ve koşuşan ayak sesleri duyulmaya başladı. Az sonra da her şey tekrar eski haline döndü. Maria İvanovna doğruldu, hareketsizlikten uyuşan bacaklarını zorlukla sürükleyerek gidip perdeleri indirdi, içindeki yalnızlık acısını hafifletmek için lâmbayı yaktı ve birdenbire irkilerek kulak kabarttı. Birisi hafif darbelerle kapıyı vuruyordu. Kadın bunun, kocası, yahut da ondan haber getiren biri olabileceğini düşünerek sürgüleri açtı ve başını uzatıp seslendi:

«Kim o?»

Boğuk bir fısıltı cevap verdi:

«Allah aşkına beni içeri alın!»

Maria tecessüsüne mağlup oldu ve iyi bir şey yapmadığını bilebile yabancının istediğini yerine getirdi. Bu kırk yaşlarında kadar, ince yüzü en az bir haftalık sakalla örtülü ve zeki bakışlı bir adamdı. Sırtında eski bir subay üniforması vardı, kolundaki koyu kırmızı renkli bandın üzerinde «Kızıl Muhafız» kelimeleri yazılıydı, belinde de eski model bir tabanca sallanıyordu.

Şapkasını çıkararak kadının önünde eğildi.

«Hayatımı kurtardınız.» dedi. «Karanlıkta yalnızlıkla Beyaz Karakollarının arasına girdim, beni kovalamaya başladılar. Bu yüzden de canımı kurtarmak için ilk ööme çıkan evin merdivenlerini tırmanmak ve sizi rahatsız etmek mecburiyetinde kaldım. Beni burada bulamazlar değil mi?»

Maria İvanovna çabucak düşündü: Eğer Beyazlar sokakta bir araştırma yaparlarsa, kendisinin bir Kızıl Muhafızı sakladığının öğrenilmesi, hakkında hiç de hayırlı olmazdı. Fakat adamın hali ona çok dokunmuştu. «Vücut yapınız aşağı yukarı kocamınkini aynı.» diyerek yan odaya doğru yürüdü: «Şimdi size onun elbiselerinden birini vereceğim. Arkanızdakileri de iyi bir yere sakladıktan sonra artık evi arasalar bile hiç bir şey anlayamazlar. Sakın unutmayın, Siz Samara'dan beni ziyarete gelen yeğenimsiniz, anlaşıldı mı?»

Nihayet saat dokuza doğru misafirin gözlerinden uyku aktığını gören Maria, ona bir rahat yatak hazırladı ve çekil-

di.

Sabahleyin odaya girdiği zaman adam yatağını toplamakla meşguldü. Maria'yı hürmetle selâmladı ve: «Size tekrar teşekkür ederim.» dedi. «Canımı kurtarmaya çalışan bir adama yardım ettiniz.»

Maria İvanovna dik omuzlarını silerek: «Ben vazifemi yaptım.» diye cevap verdi. «Yalnız evde yiyecek hiç bir şey kalmadı. Onun için de siz traş oluncaya kadar ben çarşıya gidip gele-

yım.» «Hayır, sizin dışarıya çıkmanız doğru olmaz. Döğüş yeniden başlamak üzere çünkü. Bu işi ben de görebilirim. Pazar sepetiniz nerede?» Ve Maria'nın itirazlarına rağmen, kocasının paltosunu ve kürk başlığını giyerek onu yalnız bırakıp uzaklaştı.

Yarım saat kadar sonra kadın, evinin önünde telâşlı konuşmalar duydu, çok geçmeden de kapı hızlı hızlı çalındı. İçeriye bir Beyaz Muhafız girdi ve heyecandan nefesi tıkanarak: «Ne olursunuz.» diye yalvardı. «Beni saklayın. Buraya girdiğimi görmediler.»

Maria İvanovna kasklarını çattı. İşte şimdi vaziyet çatallaşmıştı. Çarşıya giden adam neredeyse geri dönecekti ve onların karşılaşmaları kendisi için büyük felâketler doğurabilirdi.

Sert bir sesle: «İmkânı yok!» dedi. «Erimi hemen terketmeniz lâzım. Eğer elimden gelseydi sizi memnuniyetle misafir ederdim ama bu çok tehlikeli bir şey olur. Zira birazdan kocam gelecek. Onun ne kadar kıskanç olduğunu bilerseniz bana hak verirsiniz.»

«O da düşmanlarımızdan mı?» «Hayır, hiç bir tarafı tutmaz. Fakat sizi burada görürse mutlaka öldürür. Çok rica ederim, derhal dışarı çıkın.»

Beyaz Muhafızın yüzü hiddetle gerildi ve belindeki tabancayı okşayarak: «Bunu ben de çok isterdim ama.» dedi. «Maalesef tehlike geçinceye kadar evinizde kalmak mecburiyetindeyim.»

Maria İvanovna çaresiz bir tavırla başını sallayarak «Pekâlâ.» diye cevap verdi. «Benim Samara'da oturan ve kocamın hiç görmediği bir yeğenim var. Şimdi size evdeki eski elbiselerden birini vereceğim. Sırtınıza onu giyer ve kocama da yeğenim olduğunuzu söylerseniz mesele kalmaz. Peter pek dalgındır, onun için elbisenin kendisine ait olduğunu hatırlıyamaz zannedirim.»

Beyaz Muhafız henüz giyinmişti ki kapı tekrar çalındı. Kadın: «Hemen mutfaka girin ve ben çağırıcaya kadar meydana çıkmayın.» dedi. Bir kaç saniye sonra da elinde içi tıklım tıklım dolu bir sepet taşıyarak dönen Kızıl Muhafızı içeriye aldı.

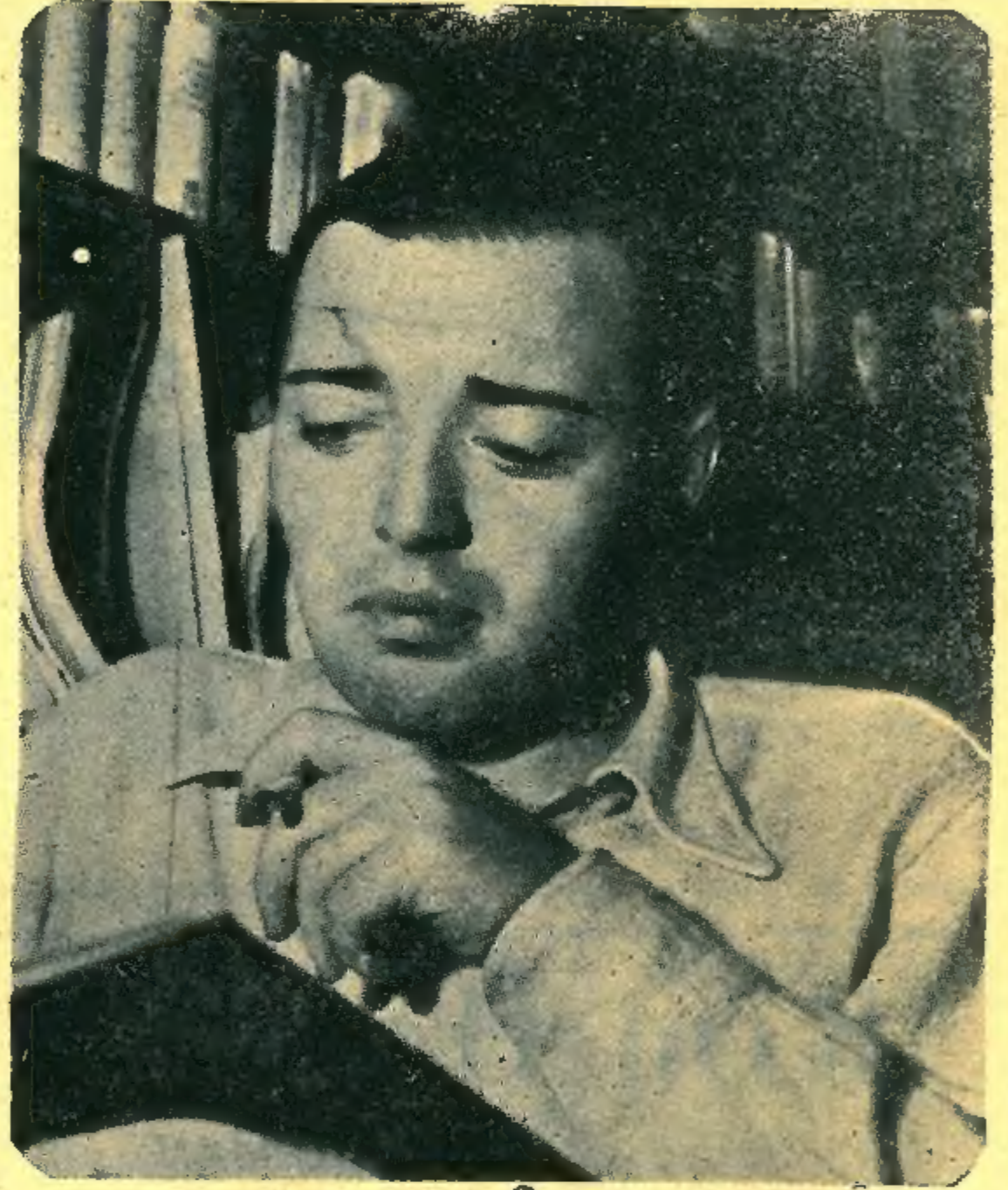
Maria onun kulağına eğilerek: «Biraz önce Samara'daki hakiki yeğenim geldi.» diye fısıldadı. «Allahtan kocamı hiç tanımaz. Sizi ona kocam diye tanıtacağım, anlaşıldı mı?» Ve mutfağın kapısını açarak Beyaz Muhafıza seslendi. Adam dışarıya çıktı.

«Peter, işte sana her zaman bahsettiğim Samara'lı yeğenim.»

İki adam el sıkıştı ve Beyaz Muhafız heyecanını gizlemek için hemen eğilip paketleri açmaya başladı. Kahvaltıya oturdukları zaman da Maria, konuşmayı siyaset mevzuundan uzak tutmak için bütün gayretini sarfetti. Biraz sonra Muhafızlar birbirlerine daha çok ıstıdıklarını hissettiler ve kadının teklifi üzerine oturma odasına geçerek satranç masasının başına köktüler. Akşama doğru da kırk yıllık dostlar kadar samimi olmuşlardı.

Uyku zamanı gelince işler yeniden vahamet kesbetti. Fakat zeki bir adam olan beriki: «Karım son günlerde biraz rahatsızlandığı için ben so-

SİNEMA

Peter Lorre

Hayatı

26 Haziran 1904 te Macaristan'ın Rosenberg şehrinde dünyaya gelen meşhur «Mr. Motto» Peter Lorre küçük yaştan beri sahne âşığıydı. En büyük emeli artist olup sahneye çıkmaktı. Fakat eski fikirli olan ailesi onun artist olmasına kat'lyyen izin vermiyordu. Bunun üzerine Peter 13 yaşındayken evinden kaçtı ve sahneye atıldı. Az zamanda parladı ve daha on yedi yaşındayken kendi başına bir kumpanya kurdu. Hem rejisörlük hem de artistlik yaparak gece yarısından sonra saat dörtlere kadar çalışıyordu. Fazla bir para da kazandığı yoktu. Onun için bir bankada çalışmaya mecbur oldu. Ama sahneyi de bırakmadı. Zürih'te, Breslav ve Berlin'de büyük muvaffakiyetler kazandı. Fritz Lang onu Berlin'de gördü ve «M» isimli bir filmde oynattı. Peter bu bir tek filmiyle meşhur oldu.

Filmleri

Berlin'den İngiltereye geçen Peter, The Man Who Knew Too Much - Çok Bilen Adam filmi ni çevirdi. Columbia şirketi onu çok beğenerek Hollywood'a çekti. Peter orada ilk olarak Cürüm ve Cezada oynadı. Ondan sonra meşhur «Mr. Motto» serisini çevirdi, Harbin gelişyle «Mr. Motto» serisi sona erince Peter karakter rollerinde oynamaya başladı ve büyük bir aktör olduğunu isbat etti.

Hususiyetleri

Peter Lorre hususî hayatında gayet zeki, kültürlü ve bilgilidir. Onun konuşmasına dinlemek başlı başına bir zevktir. Karısıyla sessiz sadasız bir hayat sürer. Tenisten ve memleketine has olan yemeklerden hoşlanır.

fadaki divanda yatıyorum.» diye vaziyeti idare etmeye çalıştı. «Bu gece benim yerimi siz alın, ben de iki koltağı birleştirerek kendime güzel bir yatak hazırlarım.»

Sabaha kadar gözüne uyku girmeyen Maria, gün ağarır ağarmaz adamları ayırır ayrı yınaya çağırdı ve evini bir an evvel terketmelerini rica etti. Zira sahici kocasının o gün dönmesi kuvvetle muhtemeldi. Beyaz Muhafızı, eline üniformasını sıkıştırarak mutfaka soktu, Kızıl Muhafız da yatak odasında giyinecekti. Sonra Maria İvanovna ayrı ayrı işaretler vererek onları çağırarak ve birbirlerini görmeden evden dışarı çıkmalarını temin edecekti.

Fakat duvarlar çok inceydi ve kadın yatak odasının kapısını tıkdırtırken bu işaretin kendisi için olduğunu zanneden Beyaz Muhafız da ötekiyle beraber Maria'nın yanına koştu. Sırtlarında resmi

üniformalarını giymiş olan iki asker karşı karşıya gelince, bir an sertçe bakiştılar. Söz söylemeye bile mecali kalmayan Maria, nefesini tutmuş bekliyordu. Birdenbire hiç umulmadık bir şey oldu. Adamlar Maria'nın hayretle büyüyen gözleri önünde ellerini tabancalarından çekerek birbirlerine uzatmışlardı, bir yandan da gülümseyerek kadına bakıyorlardı.

Sonra hiç bir şey söylemeden Maria'ya veda ettiler ve loş merdivenlerden inerek sokak kapısına doğru ilerlediler. Dışardaki parlak kış güneşinin altında tekrar duraklıyarak hiddetle bakiştılar. Derken birisi yavaşça elini uzattı. Öteki de onun kendisinden evvel davrandığına utanmış gibi çabucak mukabele etti. Böylece bir müddet sessiz durdular ve sonra biri sağa, öteki de sola dönerek sokağın tenhalığına gözden kayboldular. (İngilizce'den)

BİNBİR ROMAN

Her hafta çarşamba günleri çıkar hikâye ve roman mecmuası

ADRES: TÜRKİYE YAYINEVİ, Ankara cad. NO: 36 - İstanbul

ABONE: Yıllığı: (50 sayı) 12 lira, 6 aylığı: (25 sayı) 6 lira

SAHİBİ ve yayı işlerini ifiten idare eden: TAHMİN DEMİRAY

Baskıldığı yer: TÜRKİYE BASİMEVİ

«Fakat yolda, tesadüfen karşılaştın ca, seni bu zahmetten kurtardım.»

Kim Haklı?

Nakleden: Serap DERMAN

Kahvaltı masasında karşılıklı oturan Charles ile karısı, birbirlerine çok kızmış olduklarını en küçük hareketleriyle bile belli ediyorlardı. Dört seneden beri evliydim ve bu müddet zarfında da aralarında görüş farkından doğan ufak tefek anlaşmazlıklar çıkmamış değildi ama bunlar gayet tabii hâdiselerdi ve asıl olan da icabında yekdiğerine uymasını bilebilmekti.

Fakat bu sabah Charles'in hayretten büyüyen gözleri önünde, kadın onun bütün dediklerine itiraz etmiş ve münakaşalarına sebebiyet veren hâdise hakkında yalnız ve yalnız kendisinin söz sahibi olabileceğini ileri sürerek sakın bir şiddetle: "Fakat bu paranın bana ait olduğunu unutuyorsun, Charles," demişti.

Charles yumruğunu masaya vurarak hiddetten titreyen bir sesle: "Saçma düşünüyorsun, Annel!" dedi. "Bu parayı benim söylediğim yere verirken bunun kime faydası dokunacak? Gene sana değil mi? Halbuki sen her nedense bunu anlamak istemiyorsun..."

Kadın: "Para benim ve ben ondan daha fazla faydalanmak istemiyorum." diye kesip attı. "Yegâne arzum da iki yüz Sterlinimin bankada, emin bir kasada saklanmasıdır. İşte okadar..."

"Ben de sana, bu gibi meseleler hakkında lüzumundan fazla bilgisi olan bir iş adamı sıfatıyla bu parayı, onu işleterek kısa bir müddet sonra çoğalacağını vaadeden Clausen'e teslim etmeyi tavsiye ediyorum."

Küçük ve sevimli yüzü sapsarı kesilmiş olan kadın öfkesini gizlemek için bir sigara yaktı ve cevabına intizar eden Charles'i birkaç dakika beklettikten sonra soğuk bir tavırla: "Münakaşadan hoşlanmadığımı bilirsin," dedi. "Bununla beraber tekrar ediyorum. Paramı hiç de senin Mr. Clausen'inin yerin dibine batası şirketine yatırmak niye-

tinde değilim. Adam bunu beş misline çıkaracağına yemin etse bile gene de dediğim dediktir. Onu herhangi bir ihtiyaç vukuunda derhal çekip kullanmak üzere bankaya vereceğim, anlaşıldı mı?"

Charles fena halde kızmıştı: "Pekâlâ, Annel!" diye haykırdı. "Eğer bütün bunları senin paranda

Ara sokaklardan birinde, gedikli erkek müşterilerinden gayri kimseciklerin yolunu şaşırıp da uğramadığı ufak, bakımsız, pis bir lokantaydı. Öğle paydosunda çarçabuk ve ucuz tarafından bir iki lokma ile açlıklarını, bir bira ile de susuzluklarını gidermek isteyenler, buraya gelirlerdi. Bu karanlık lokantaya bâkim olan sessizlik arada bir çatal bıçak gürültüleri veya müşterilerin âdâb-ı muâşeret kaidelerinden pek uzak ağır şapırtıları ile bozulurdu. O gün de yine, lokantanın bütün masaları, doluydu. Çorbasını, ağzını sapırdatta sapırdatta içen ve bu ara önündeki bloka birşeyler karalıyan genç fakat sakallı bir seyyah, yemek esnasında tabağında en ufak bir kırıntı bırakmamağa dikkat eden kalın çerçeveli gözlüklü yaşlı ve müteakıl bir müdür, sigarasını hiç söndürmeyen asık yüzü bir posta müvezzil, ve o civarda çalışan memurlarla tezgâhtarlar vesairenden ibaret bir kalabalıktı bu... Herkes birbirini tanır, fakat kimse, kimse ile konuşmaz, yalnız zoraki bir tebessümle selâmlaşırlandı. Müşterilere bakan tek garson, asık yüzü saç sakalı birbirine karışmış kamburca bir delikanlıydı.

Çorbayı bitirmişlerdi ve sıra başla gelmişti, ki birden lokantanın kapısı açıldı ve eşikte iri kestane gözlü, kumral dalgak saçlı genç bir kadın göründü. Bütün başların kendisine çevrildiğini farkeden ve saçlarının ta diplerine kadar kızaran genç kadın, gözlerini salonda geçirdikten sonra ağır adımlarla köşedeki masalardan birine yürüdü, ve lokantanın devamlı müşterilerinden olmayan göbekli bir adamın karşısına geçip bir şeyler mırıldandıktan sonra oturdu. Adam gazetesinin arkasından şöyle kadına bir baktıktan

gözüm olduğunu zannederek soy-luyorsan yazıklar olsun!"

Ve topuklarının üzerinde dönerek hızlı adımlarla uzaklaştı. Karısının bu küçük mirasa sahip olduktan sonra ne kadar çok değiştiğini düşündükçe çileden çıkıyordu. Halbuki o her zaman evinin efendisi olmuş ve Anne'nin, isteklerine mutlak bir itaatle boyun eğmesine alışmıştı. Fakat kendisinde de kabahat yok değildi hani. Tahakkümün bu kadar fazlasına herkes kolay kolay tahammül edemezdi. Evlendikleri günden beri ilk defa olarak o sabah Anne'yi öpmeden evden çıkmış ve kadın buna aldrış bile etmez görünmüştü. Öyle ya, onun da kendine göre bir gururu, bir izzetinefsi vardı, o da bütün insanlar gibi fikirlerine hürmet edilmesini isterdi tabii...

Yazıhaneşine vardığı zaman içinde nedamet tomurcukları belirmeğe başlamıştı bile. Şimdi eve telefon edip ondan özür dileyebilseydi belki biraz müsterih olacaktı ama buna da imkân yoktu. Zira karısının bütün ısrarlarına rağmen, apartmanlarına bir telefon olsun koydurmamıştı. Ve işte onun sözüne kıymet vermemenin cezasını bir kere daha çekiyordu.

Teessürü okadar fazlaydı ki öğleye kadar aklını başına toplıyamadı ve nihayet bu azaba daha fazla dayanamayacağını hissederek dışarı doğru Clausen'in bürosuna gidip paralarını ona vermekten vazgeçtiklerini söyleyecek, sonra da eve koşup Anne'nin gönlünü almağa çalışacaktı. Gerçi Clausen'e karşı mahcup olacaktı ama karısının da hakkı vardı ve kanaatkâr olmıyan kimselerin uğradıkları kötü âkibetleri o da pekâlâ bilirdi.

Merdivenleri çıkarak arkadaşının çalıştığı yazıhanenin önüne gelince hayretle durakladı. Kapının önünde duran soluk yüzlü bir genç, etrafındaki kalabalığa bir şeyler anlatmağa uğraşıyordu.

Charles sokulup kulak kabarttı. Delikanlı heyecanlı bir sesle: "Yemin ederim ki Mr. Clausen'in nerede olduğunu bilmiyorum." di-

yordu. "Ben sabahtan beri dışarı gelmedim ve bana da hiçbir şey söylemedi."

İri yarı bir adam: "Şu palavraları bırak da doğruyu söyle, bakalım." diye ileri atıldı. "Mr. Clausen'in yanında çalıştığın halde nasıl olur da onun gittiği yeri bilmezsin. Onunla beraber kendi başını da belâya mı sokmak istiyorsun yoksa?"

Charles bu sözleri işitince bütün şaşırarak biraz yaklaştı ve yanında duran üzgün tavırlı ve yaşlı bir centilmene doğru eğilerek sordu:

"Ne olmuş efendim?"

Öteki ağlamaklı bir sesle: "Ne olacak," dedi. "Hepimiz, varımızı yoğumuzu dolandırıp ortadan kaybolan Clausen adlı bir sahtekârın nereye gittiğini öğrenmek istiyoruz ama kâtibinin ağzından lâkırdı almak imkânsız."

Tam o esnada iriyarı adam da: "Clausen'e verdiğiniz paraları artık aklınızdan çıkarsanız iyi olacak, baylar." diye söze karıştı. "Ben Scotland-Yard'dan geliyorum. Elimde de onun için kesilmiş bir tevkif müzekkeresi var. Aranızda Clausen'in..."

Birdenbire oradaki insanların en mes'udu olduğunu hisseden Charles daha fazla beklemeyi lüzumsuz buldu ve akıllı karısına bir an evvel kavuşabilmek için koşa koşa evinin yolunu tuttu. Bir yandan da kendisini bu büyük felâketten kurtaran Allaha tekrar tekrar şükürler ediyordu. Hakkı da yok değildi hani. Eğer Anne onun tavsiyesini tutup iki yüz Sterlinini bu dolandırıcıya teslim etmiş olsaydı, sadece paralarını kaybetmekle kalmıyacaklar, üstelik de hayatlarının bütün tadı tuzu kaçacaktı. Ne iyi etmişti de kadının sözünü dinlemişti.

Eve girdiği zaman Anne sofrayı hazırlamakla meşguldü. Charles hemen onu kollarının arasına alarak: "Bu sabah seni kırdığım için ne kadar müteessirim bilemezsin, karıcığım." diye söze başladı. "Yanından ayrılır ayrılmaz, tamamiyle sana ait olan bu meseleye karıştı-

(Devamı 14. sayfada)

Erkekler Böyledir..

Nakleden: Leylâ BEKEM

sonra yine okumaya daldı. Lokantadaki bütün erkekler bu yabancı şişko müşteriye gıpta ile bakıyorlardı. Ne talihi ki adamdı! Genç kadın, onun masasına oturduğu gibi, aralarından herhangi birinin masasına da oturabilirdi ya! Hem bu, asıl onların haklarıydı. Onlar lokantanın gedikli müşterileri değiller miydi?

Bu ciol dilberin salona girmesi ile müşterilerde gözle görülür bir faaliyetler başladı. Seyyah önündeki bloku çarçabuk kapattı. Dipleri kapkara turnaklarını gizlemek için ellerini hemen masanın altına sakladı. Yaşlı, müteakıl müdür, birden gözlüğünün pek kirli ve yağlı olduğunu farketti. Derhal çıkıp camlarını gizlice masa örtüsünün ucu ile temizledi sonra tekrar takıp genç kadını süzmeğe başladı. Posta müvezzil bir ara salonda dışarı çıkıp aynada kravatını çözerek itina ile tekrar bağladı. Hattâ sigarasını bile yere atıp ayağı ile ezdi. Seyyah artık corbasını, ağzını sapırdatarak içmiyordu. Bütün o uyusuk müşterilere birdenbire bir canlılık gelmişti. Kendilerine çekli düzen vermiş, bezgin hareketlerini bırakmış, dindik oturuyorlardı. Yaşlı müdür gözlüğünü çıkarmadığı için bir ara ıspanağı gömleğine döktü. Sezdirmeden peçetesile silmeğe çalışırken gözünün ucu ile genç kadını süzmekten de kendini alamadı. Fakat bu sefer de önündeki biraydan devirdi. Bira, masaya döküldü, oradan da şıp şıp yere damladı. Yaşlı müdür genç kadının acıyan bakışlarla kendisini süzdüğünü farkedince hafifçe gülmüşü, fakat çürük dişlerini

hatırlayınca derhal vaz geçip yüzünü astı. Müşteriler arasında bir gün önceli yağmurdan hâlâ ütüsüz ve humburuş olan pantolonunu, dört gündür kirli olduğu halde üşenip de değiştirmedikleri gömleğini birdenbire hatırlayıverirler ne de çoğalmıştı!.. Garson bile sabahleyin tembellik edip traş olmadığına için için köpürüyordu. Koltuğunun altına yeni bir peçete buluşturmuş, güler yüzle oradan oraya koşuyordu. Posta müvezzil lekeli pantolonuna baktıkça, ensesine kadar uzamış saçlarını hatırladıkça fenalıklar geçirir gibiydi. "Bekâr olunca böyle olur tabii diye söylendi. Benim böyle şeker, hamarat bir karım olsaydı böyle mi olurdu?" dedi ve içini çekti. Lokantanın bütün müşterileri genç kadının masasında oturan şişman adama kıızıyorlardı. Yanında böyle bir güzel dururken dalgak gibi susmasına ne denirdi? Herif, karşısında bu kadar güzel bir kadın oturduğundan haberi yokmuş gibi masanın üstüne kapanmış sözüm ona çorbasını içiyordu. Biraz dikkat edilince, kahksızlığı da göze çarpmıyor değildi. Ayakkabıları boyasız ve çamur içindeydi. Lekeli pantolonu ütüsüzlükten boru gibi olmuştu. Mütemadiyen oturduğu yerde iskenlesi ile bir ileri bir geri sallanıyordu. Genç kadının kapıdan girdiğini görünce bütün diğer müşteriler gibi saçını kravatını düzeltmeğe lüzum görmemişti. Acemiler gibi çatalı sağ, bıçağı sol elinde tutuyordu. Hattâ arada bir citalının yerine bıçağını ağzına götürüyordu. Birasını içerken üzerine damlattığını farkına bile varmamıştı. Küllünü komposto tabağına döktüğü sigarasının dumanını hiç çekilmeden genç kadının güzel yüzüne üflüyordu.

Çünkü bu adam, karşısındaki genç ve güzel kadının kocasıydı...

NAT PINKERTON

BİR ÖYLE BİR ŞEY YAPAR. SAN SENİ BOĞAZLA. YENİ RİM FİSKO.. BEN NAR ZİYİ UNUTTUM.. ANNEMİN DOSTLARINDAN BİR KAÇINI ÇABIRDIM. SENİN ESKİ GÖZ AŞ- RILARINDAN DA ÇABIRAYMI MI?

NANET'İDE ÇABIR MIYAYIM MI? HANI ONA VUR- GUNDUN? ONLAR GEÇTİ ARTIK.. SANİ NANET'TEN NE HABER DİKS?

BECERİKLİ KIZDIR. ŞİMDİ DE KAHVE KRALIYLA.. HERİF VURGUN.. KIZA SELÂM VER. MEĞE KALKIŞSAN SENİ VURUR. D GÜ- RUM TEHLİKE. LİDİR ZATEN.

MİSTER SANŞO'YU VERİR MİSİNİZ? DİKSON BO- MONT DEYİNİZ.

MİSTER BOMONT. HA.. TELEFON ET- MİŞTİ. MÜHİM HAVADİSLERİ VAR. MIŞ.. BUYUR. SUN.. SİZİ GÖRMEK İSTİYOR

GELDİĞİNİZE İYİ ETTİ- NİZ.. ANNENİZ VE A- KİLSİZ KARDEŞİNİZ İYİDİRLER İNŞALLAH ANNEM İYİ.. SİZİ STUART İÇİN GÖRMEĞE GEL- DİM.. STUART VE ARKADA- ŞINIZ NANET.

STUART? NANET? BİR ZAMANLAR SEVİŞİRLERDİ. STUART AVRUPADAN YORSUNUZ.. ÇA- DÖNDÜ. DÜN NANETE TELEFON ETTİ. BUK SÖYLE- YİN

KARDEŞİNİZ NANETE TELEFON MU ETMİŞ? NANET NİÇ BAHSET. MEDİ.. EĞER. SARIN OLUN SANŞO.. İZAN E- DEYİM..

SİZİ DÜŞÜNEREK GELDİM. ANNEM STU- ART'IN BAŞKA KIZ ALMASINI İSTİYOR. MİŞ DORYAN... ŞE- REFİNE BİR ŞAY VERİYÖ- RÜZ. BANA NE? YALNIZ KAR- DEŞİNİZ AYAGINI DENK ALSIN DEFOLUN..

AMA GİLGİN ADAM HA.. BAKALIM SONU NE OLACAK?

BANA BİRŞEY SÖYLEME- Dİ.. ONU ZORLA SÖY- LETECEĞİM

HANIMIN NEREDE? ONU MUTLAKA GÖRMELİYİM. DAHA GELMEDİ AMA NEREDEYSE GELİR.. BEKLE- YİN BİRAZ BAY SANŞO..

YALANIM ÖĞRENİLMESİN.. BİR DO- LAP GEVİRMELİ.. ALLO.. NANETİ İSTİYORUM. YOK MU? GELİRSE.

BURADA YOK EFENDİM.. PEKİ BAYIM.. BAY STUART BOMONT TELEFON ETTİ DERİM. ARKASI VAR.

İKİ AŞK ARASINDA

ARADAN ALTI AY GEÇMİŞTİR. BİRGÜN MİRNAYA BİR HASTAHANE DEN BİR TELGİRAF GELMİŞTİR. BU ÇOK UZAKTA Kİ HASTAHANEDE Mİ LUREN İSİMLİ BİR HASTANIN ÖLMESİ DEN ÖNCE MİRNA İLE KONUŞMAK İSTEDİĞİNİ YAZAR. MİRNA MESELEYİ İRİDEYE AÇAR

SENİN ADINI VERMİŞ. BELKİ ÇOCUKTAN BAHSEDECEKTİR. GİTMELİSİN.

LUREN ÖLÜM HALİNDE HA... BU KADAR GÜZEL VE GENÇ YASINDA...

HASTAHANEYE GİDİNCE MİRNAVİ SERTABİP KABUL EDER..

BUTELGİRAFİ BANA SİZ Mİ ÇEKTİNİZ?

EVET. SİZDE ŞİMDİ OZAVALLİYİ GÖRECEKSİNİZ.

NESİ VAR BÖYLE?

FAZLA MİKTARDA UVKU İLÂÇI ALMIŞ. BİZ ELİMİZDEN GELENİ YAPIYORUZ AMA BİLMEM KALKABI DAYANABİLECEK Mİ?

HASTAHANENİN BASİT BİR YATAĞINDA LUREN KENDİNİ BİLMEZ BİR HALDE YATMAKTADIR.

AH BENİM ZAVALLI LURENCİĞİM.

SANA BİR ŞEY SÖYLEMEK İÇİN ÇAĞIRDIM. MİRMA. ÇOCUK BAMBANDAN DEĞİL TOMDAN!

LUREN, LUREN... BUSEFER DOĞRUMU SÖYLÜYORSUN?

HAYATIMIN BU SON DEMİNDE ARTIK NASIL YALAN SÖYLİYEBİLİRİM. GEBE KALDIĞIMI ANLAYINCA BABANLA NİKAHLANDIM.

SAKİN OL LUREN. BİZİM YANIMIZDA VE HEPMİZ ONU SEVİYORUZ.

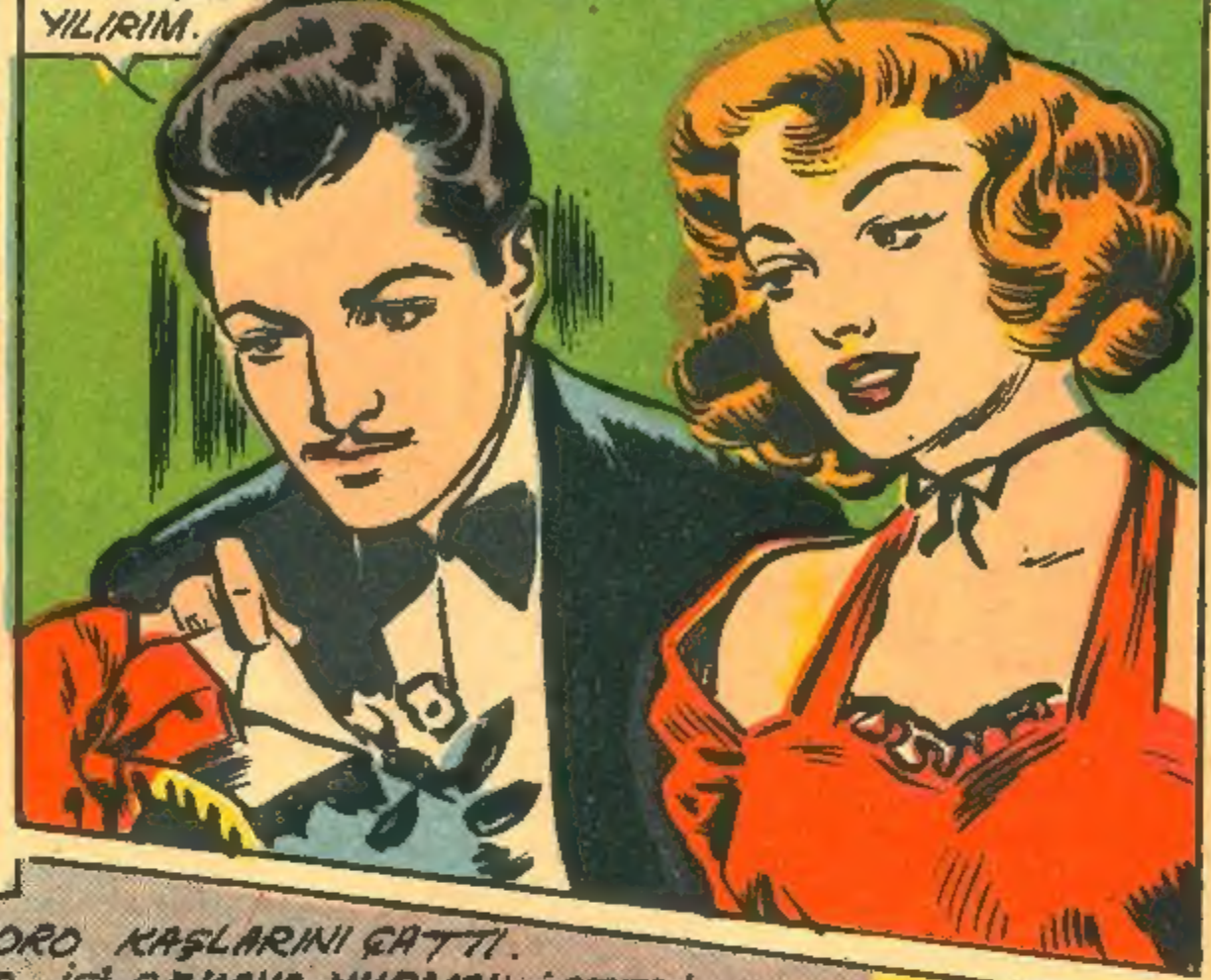
ÇOK ALİCENAPSİNİZ. LAKİN TOMUN HER SEYİ BİLMESİ LAZIM. ONA BİR MEKTUP HAZIRLADIM. ONA GÖNDERECEĞİNE YEMİN ET..

GÖK SÜVARİ

İKİ NİŞANLI DOSTLARININ GÖNDERDİLERİ GELENLERE BARTI.
UNUTMA BENİ" LERDEN UÇAK KULÜBÜ ARKADAŞLARINDAN LAR
YAPILMIŞ ŞU Gİ- HAVA AS'IMIZ BİZİ UNUTMASIN DYE.
ŞEK TAYYA- UB BU TAYYARECİLİK TEHLİKELİ MES-
RE ÇOK GÜ- LEK DEĞİL Mİ ?
ZEL

ŞU KIRMIZI GÜLLERE BAK.. NE HAYKATEN GÜZEL..
KADAR ÇOK VE NE GÜZEL..BU ALEV GİBİ KIRMIZI
GÜLLERE BA- YILIRIM.

ORORO KAŞLARINI ÇATTI.
UBALDO İŞİ SAKAYA YURNAK İSTEDİ

DÜNYADA BİRİNE SAA-
DET GETİRİRKEN DİGE-
RİNE ELEM
VERMEYEN
HİÇBİR
HADİSE
YOKTUR.

Ubaldocığım, Kırdığın kalbim ıztırab
dolu... Fakat yine saadettir
dilerim. Margrit

FAKAT ORORANIN HALİNİ GÖRDÜ NEŞESİ KAY-
TI.

SAKIN O ESRARENGİZ AZABIN
SEBEBİ BU MARGRİT OLMASIN?

82/1

UBALDOYA BAK-
TI. KAŞLARI ÇATIL-
MIŞ. ELİNDEKİ KÂĞI-
DI BURUŞTURMUŞTU.
İŞTE ŞAŞIRDI.. BEN BU
MARGRİTİN KİM OLDUĞU-
NU BİLİYORUM. DOKTOR
MELZİ'NİN KIZI..

HEMEN UBALDONUN KO-
LUNDAN ÇIKTI..
AFFET UB.. GALİBA
ANNEM BENİ..

ARKAS VAR

UBALDO MISAFİRLERİYLE KONUŞMAYA DALDI.

UBALDO, ORDRAYI ARADI. BULAMADI. ANNE. SİNE SORDU. O DA BİLMİYORDU. BAĞÇEDE BULMAK ÜMİDİYLE ÇIKTI

UB! DÜŞÜN NE ZAMAN?

EYLENMESE KARAR VERMEN AĞIR OLDU. AMA DÜŞÜN YAP. MAKTA ACELE ET.

PERİ.. SÖZÜNÜZÜ DİNLİYECEĞİM.

12/2

BULAMAYINCA DÜŞÜNCELİ DÜŞÜNCELİ BİR SIRA YA OTURDU

BİRŞEY SÖYLEMEDEN NEREYE GİTTİ ACABA?

ORDRA'NIN İÇİNE BİR KURT DÜŞMÜŞTÜ. ACABA O KIR. MIZI GÜLLERİ GÖNDEREN KIZIN BİR BİLDİĞİ Mİ YARDI.

DENEMEK UBALDO DAVET ETMİŞ. ÖYLE OLDUĞU HALDE NEYE GELMEDİ. ÇOK ME- RAK EDİYORDUM.

DOKTOR MELZERİN EVİ KLİNİĞİNE BİTİŞİKTİ.

MATMAZEL MARGRİTLE GÖRÜŞMEK İSTİYORDUM EV. DE Mİ?

EVDE EFENDİM BU YURUNUZ

MARGRİT ORDRAYI UZAKTAN TANIYORDU. GÖRÜN. CE ŞAŞIR. DI. SARAR. DI.

BAYAN ORORA İLE TANIŞIYO. RUM DEĞİL Mİ?

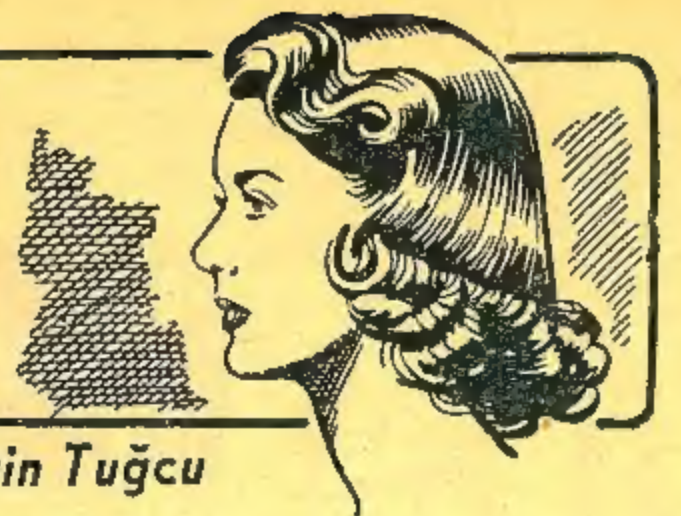
EYET.. UBALDO'YLA MİSANLANDIĞIM BİR GÜN BENİ KARŞINIZDA GÖRMEK SİZİ ŞAŞIRT. MADI MI?

82/2

ARKASI VAR

AYRILIK GECEsi

Aşk ve Macera Romanı: 7

Yazan: Kemalettin Tuğcu

Nigâr söylendi:
— Ne oldu sanki bugün? Ben ne yaptım sana?

— Sîz bana bir şey yapmadınız. Zaten insan soğuk aldığı zaman havaya, elini yaktığı zaman ateşe suç yüklemeyiz ki: Sonra sizin yaptığınız gibi, hastalar suçlu da olsalar onları kimse azarlamaz.

— Sen beni korkutuyorsun Ekrem.

— Korkacak ne var ki. Bir aralık sizi de, kendimi de öldürmeği düşündüm. Fakat sonradan buna hakkım olmadığını anladım. Yeterse ancak kendime gücüm yeter.

Aramızda uzun, derin bir susma oldu. Ben cebir kitabını elime aldım. Sahifelerini karıştırmaya başladım. O kalkıp gitmiyor, eli çenesinde düşünüyor, yüzü bazan soluyor, bazan kızıyor, kıpkırmırlarını çabuk çabuk oynatarak gelen tek, tük yaş tanelerini kovuyordu.

Birden bana döndü:
— Nedir benim bu çektiğim? dedi. Kocamdan bir türlü geçtim. Evleninceye kadar olmadık oldu. O öldü. Bu sefer yalnız kaldım. Aylarca ağladım. Genç yaşında sinirli oldum. Şimdi de karşına sen mi çıkıyorsun? İnsan biraz olsun acır, saygı eder.

— Ben saygısız değilim Nigâr hanım. Benim üstüme bir fenalık geldi, benim başıma bir dert çıktı. Biliyorum ki benim gibi bir mektep çocuğu ile sizin gibi zengin bir bayan arasında bir sevimse olmaz. Sîz bana hiçbir zaman mukabele etmeyecek ve beni içimdeki zehirle gebermeğe bırakacaksınız. Bunu bildikten sonra sizin üzüntünüz bana vız gelir. Her koyun kendi bacağından asılır. Benim yüreğimdeki acı sizi nasıl müteessir etmiyorsa sizin üzüntünüz de beni ilgilendirmez.

— Sen beni ne zannediyorsun? Senin gibi bir mektep talebesiyle sevişecek kadar ahlâk düşkünü ve iffetsiz bir kadın mıyım?

— Ben size böyle bir teklifte mi bulundum Nigâr hanım? Sîzden ayrı yaşamamın benim için mümkün olamayacağını düşündüm, ilk aklıma gelen şey sizinle evlenmek oldu.

— Evlenmek mi?
— Evet, ne olsa babamdır. Benim bu isteğim karşısında belki bir şeyler yapmaktan geri durmaz diyordum. Fakat anlıyorum ki sizden ümit yok.

Nigâr beni âdeta tartaklıyordu:
— Benimle evlenmek istiyorsun öyle mi?

— Artık istemiyorum. Vereceğin cevap işte böyle bağırımdan, can yakmaktan ibaret kalacaktır.

Nigâr avuçlarını yüzüne kapatarak haykırı haykırı ağlamağa başladı. Ben oradan ayrılmak istedikçe:

— Gitme, gitme, diye inliyordu. Sonra yüzü gözü yaş içinde yalvarı:

— Deli olacağım Ekrem, deli olacağım. Bana da acı. Gidelim, şöyle gidelim ileriye doğru.

Yürüdük. Yeni dikilen fidanların arasındaki yoldan yanyana yürüdük. Hayvanların su içmesi için yapılan yalağın başına geldiğimiz zaman tıkaçın kenarlarından sızan

defa yüzüne çarptı. Sonra iki avucunu birleştirerek ortasına biriken sudan eme eme içti.

— Çok soğuk dedi. Sen de iç Ekrem.

— Sizin elinizde mi? dedim. Yeniden kıpkırmızı oldu:

— Benim elimden mi?

— Evet. Avuçlarınızdan.

— Çocukluk ediyorsun Ekrem.

— Gidelim öyleyse.

Bir iki adım yürüdük. Birden durdu.

— Sanki benim elimden su içecekmiş de ne olacak, dedi.

Fakat tekrar yürümedi. Kolumdan çekti:

— Haydi, iç bakalım, ne olacakmış.

Tekrar suyun başına gittik. Bir parça eğildi. Avuçlarını birbirine ellerine arkasından bir ik: yudum içtim. Başımı kaldırdığım zaman onun başını kaba saba yapılmış çeşmenin taşına dayanmış olduğunu gördüm. Yüzü kıpkırmızı ve göz-

«Deli olacağım Ekrem, deli olacağım!..»

suyla avuçlarını doldurarak birkaç leri kapalıydı. Bir iki saniye yüzüne baktım. Hâlâ su avuçlarına dökülüyor ve bir yandan taşıp dökülüyordu.

İçimde sıcak bir kaynaşma ve yüreğimdeki bir çarpıntı vardı. Islak ellerini tuttum ve gülümsüyerek yüzüne seslendim:

— Nigâr, benim senden görüp göreceğim rahmet budur işte. Fakat eğer bir hakkım varsa onu ihlâl ettiğimi bil. Seni sevdiğimi kimseye söylemeyeceğim. Kimse benim derdimi bilmiyecek.

— Of! diye haykırdı.

Islak avuçlarını alından ve saçlarından geçirdi:

— Yarabbi sen bana yardımcı ol, diye haykırdı.

— 6 —

Nigâr beni avutmak istiyor. Bu-

ben onu zorla alakoyamak istemiyorum.

Benim bir köşeye çekilişlerim sessiz düşüncelerim, bazan gözlerimin etrafında kızılıklar görülmesi onu daha fazla üzüyor.

Onun amcamla fısıldaştığının farkındayım. Belki Bursaya inmek araba ısmarlıyor, belki savuşup gitmek için çareler soruyor. Yalnız benim kendisini sevdiğimi ona söylemediğinden eminim.

Çok afif ve iyi bir aileye bağlı olan Nigâr kendisinin sevilmiş olmasını bile bir şubluk addediyor.

Yalnızca evden uzaklaşmalarım ona daima şüphe veriyor. Ya arkamdan Seheri yolluyor veya kendisi geliyor. «Nigâr için genç bir mektepli kendisini öldürmüş» diye bir dedikodu çıkması onun hayatına ağır bir darbe, bir leke sürecektir. Bütün korkusu bu yüzden.

Bir akşam üstü yine evden uzaklaşmıştım. Evhamlı ve kuruntu-lu Nigâr kendimi öldürmeden korkmuş olmalı ki bana uzaklardan ses-

ledi:

— Sana daha ne yapayım hayatım, dedi. Öyle üzüldüyorum ki.

Onun kolları, onun omuzlarından benim enseme uzanan bir köprü olmuştu. Omuz başlarındaki bileklerini tuttum:

— Seni seviyorum, dedim.

Ellerini çekerken:

— Bunu söyleme artık, dedi. Yavaş yavaş unut.

— Gittikçe daha çok seveceğim Nigâr. Benim senden bir ricam var.

— Nedir?

— Benimle evlen Nigâr.

Cevap vermedi.

— Köylere çekiliriz, dedim.

—

— Köylüler gibi yaşarız.

—

— Bir küçük evimiz, hayvanlarımız olur.

—

— Sen evimizin işlerine bakarsın, ben dışarıda çalışırım.

—

— Aramızdaki beş altı yaş için beni öldürme Nigâr.

—

— Seni kollarımda, kucağımda uyutacağım.

—

— Senin kollarımda, kucağımda unutacağım.

—

— Seni çok seviyorum, sensiz yaşayamam.

Nigâr kıpkırmızı, başı önünde dinliyordu. Sesimi tatlılaştırarak onu kandırmağa çalışıyordum. Boğazım şişiyor, kuruyordu.

— Hep susacak mısınız Nigâr?

Kıpkırmırlarına kandil kandil yaş-
elar sıralandı. İçini çekti:

— Mümkün olamayacak şeyleri istiyorsun? Düşün arkamda ölen kocamın annesi, kardeşleri var. Herkes beni ağır başlı bir insan olarak tanıyor. Böyle bir hareket benim mazımı de lekelemeyi mi? Bana neler söylemezler? Seni kandırdığımdan, seninle ahlâksız bir kadın gibi seviştiğimden bahsetmezler mi? Sen zeki bir gençsin. Azıcık düşün. Sonra ben dul bir kadıyım. Senin bugünkü duyuların bir küçük fırtınadır. Kendi dengin olan bir kıızı sever, hemen beni unutursun. Önce sana ağır gelir. Fakat küçük bir zaman geçince...

— Hiçbir aşk uzun müddet sürmemiştir Nigâr. Muhakkak ateşi küllenmiş, kızgınlığı hafiflemiştir. Ondan sonra normal bir sevgi olup gitmiştir. Fakat böyle benimki gibi tehlikeli bir yaştaki ilk sevgiler kime musallat olmuşlarsa onlardaki akıl muvazenesini bozmuş, sahip-
lerini bir uçuruma atmışlardır.

— Bu ağır sözleri bu kafa ile nasıl söyleyebiliyorsun?

— Aşk hakkında okuduklarımı hatırlıyorum. Zanneder misin ki ben kendimi öylece bu sevginin âkibetine teslim ettim? Hayır Nigâr. Senin bana mukabele etmeyeceğini düşünerek kurtuluş çarelerini aradım. Fakat hastayım, kurtulmama imkân yok. Beni ancak sen kurtarabilirsin. Gel seninle gidelim Nigâr, Köylere gidelim.

— Gidemem hayatım.

(Arkası var)

ŞİMDİ BÖYLE OLDU DEĞİL Mİ? ADI BİR DANGÖZÜ ÇEK BATAKLIK TAN ÇIKAR.. KOCA BİR KRALİÇA YAP SONRA O SENİN EMİRLERİNİ DİNLEMESİN. KRALDAN BİR ÇOCUĞU BİLE OLMASIN

19

ADALAR KRALİÇESİ

KABAHAT BENİM Mİ? BİLİYORSUN KRAL BİR TÜRLÜ BENİ YANINA YAKLAŞTIRMİYOR. ATMACA REİSLE BENİ BİR KERE KONUŞTUR YİNE KRALA YAKLAŞMAĞA ÇALIŞIRIM

BUNDAKİ TEHLİKEYİ SEZMİYOR MUSUN? HEPTİMİZİN BAŞINI BELAYA SOKACAKSIN.

BEN TEHLİKEDEN HOŞLANIRIM.. HEM ATMACA REİSLE DOST OLMAK DÜŞMAN OLMAKTAN YEK'TİR. ONU KİMSE MAĞLUP EDEMENİŞ. AMA BEN ONU YENECEĞİM.

AMİRAL DIŞARI ÇIKTI

OYUNU ÇOK İLERİ GÖTÜRME.. SONRA YARIDA KALIR HALİ.

SEN MERAK ETME.. BEN İŞİMİ BİLİRİM.. HEM SONRA KRALİÇALIK TA HOŞUMA GİDİYOR. DOĞRUSU.

BU SIRADA ASOR ADALARI KRALI BİR DİNA NA UZANMIŞ DERİN DERİN DÜŞÜNÜYORDU

OKUMA SİZİ İLGİLEN DİRMİYOR MU MAJESTE? NEYE OKUNUYORSUNUZ?

ARTIK HİÇBİR ŞEY BENİ İLGİLENDİRMİYOR

BU SIRADA İÇERİ BİR UŞAK GİRDİ.

MAJESTE! KRALİÇA HUZURUNUZA KABULÜNÜ İSTİYOR. İSTEMİYORUM.. YÜZÜNÜ GÖRMEK İSTEMİYORUM.

HAKSIZLIK EDİYORSUNUZ SAYIN KRALIM.. KRALİÇA BU HASTA HALİ NİZDE YANINIZDA OLMAK İSTİYOR SİZ ÜÇÜNCÜ DEFADIR KENDİSİNİ REDDEDİYORSUNUZ

ONU GÖRMER BİLE BENİ RAHATSIZ EDİYOR. DEĞİL Kİ YANIMDA OTURMAŞI.

KRAL TEKRAR YERİNE UZANDI. VARGO ÇIKTI. İÇERİ KRALİÇA GİRDİ.

MAJESTE BANA NEYE BAKMIYORSUNUZ.. BEN SİZİN KARINIZ DEĞİL MİYİM HİÇ YÜZ VERMİYORSUNUZ

EYET KARIMISIN.. ÇOK TA GÜZELSİN.. GÖZLERİNİN BU KADAR PARLADIĞINI HİÇ GÖRMEMİŞTİM.

PEKİ BENİ NEYE SEVMİYORSUNUZ?

ROZİTA, BÖYLE SÖYLEME.. SENİ HERZAMANKİNDEN DAHA ÇOK SEVİYORUM. BİLMEM Kİ NASIL ANLATAYIM.. YALNIZ BENDEN UZAK BULUNDUĞUN ZAMAN..

FAKAT BU BANA HAKA RETTİR. BENİ ÖPMÜYORSUN BİLE.

YAPAMAM BUNU.. BANA APTAL DE DELİ DE.. NE DERSEN DE ROZİTA BUNU YAPAMAM.

BANA HAKARET EDİYORSUN. BU ACAYIP HALLERİNLE BENİ ÇOK ÜZÜYORSUN

YALVARIRIM SANA ROZİTA.. BENİ AFFET.. BANA DARILMA ZAMANLA BUNLARIN HEPSİ GEÇECEK..

HOŞÇA KAL GONTRAND.. BR DA.. HA YANINA ÇAĞIRMADIKÇA GELMİYECEĞİM.. BENİ AFFET ROZİTA SENİ ESKİSİ GİBİ HATTA DAHA FAZLA SEVİYİMİNE İNAN..

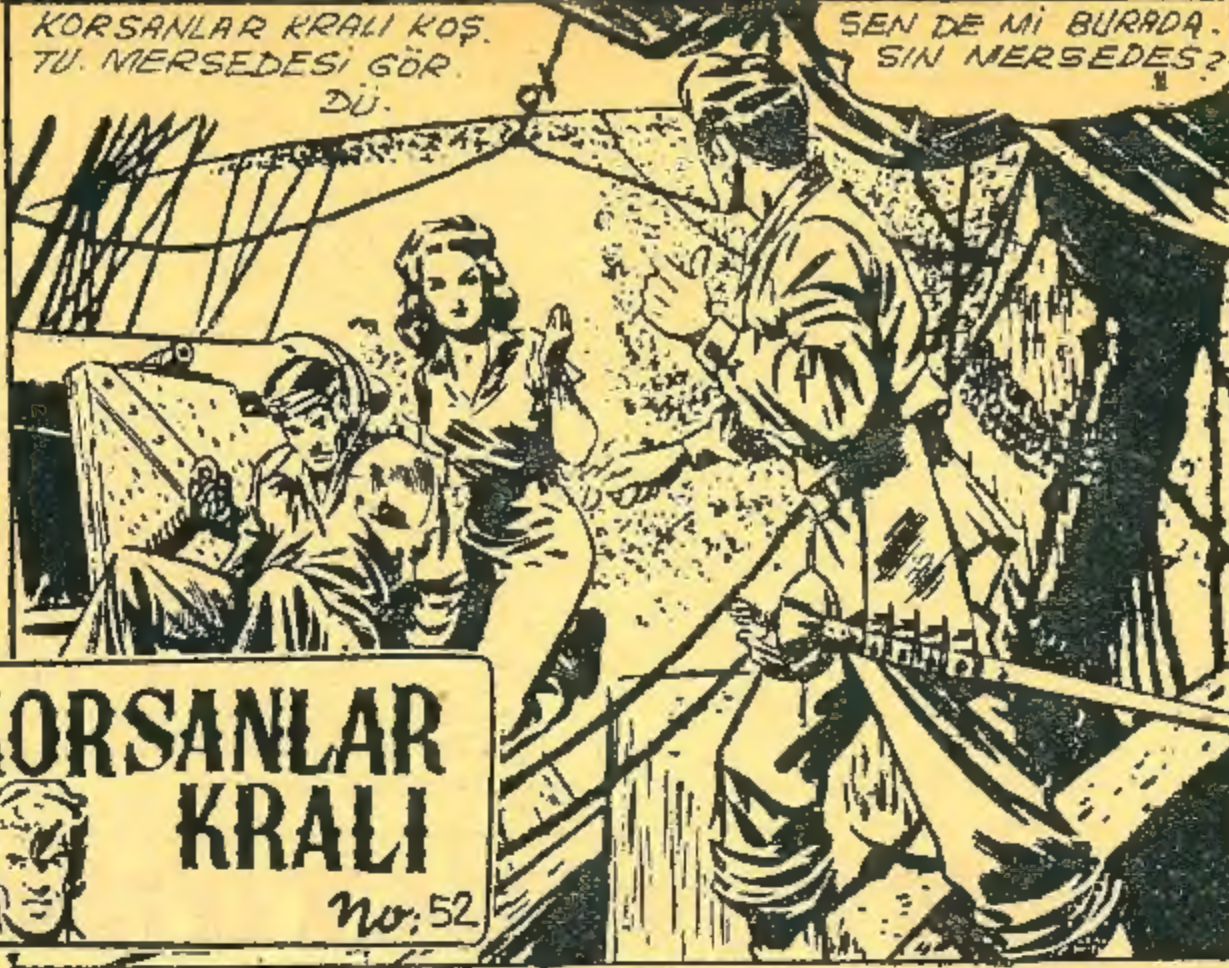
ARKASI VAR

GENÇ KÖR-
SAN DÖNDÜ.
BU MUĞO
İDİ.

TEŞEKKÜR EDE-
RİM YÜZBAŞIM..
SÖZÜNÜZÜ DİNLEME-
DİĞİM İÇİN BENİ HAP-
SEDİN.. FARAT DA
YANANADIM

KORSANLAR KRALI KÖŞ-
TÜ. MERSEDESİ GÖR-
DÜ.

SEN DE Mİ BURADA-
SIN MERSEDES?

TAM BU SIRADA
LAKONKAGANIN BUR-
NUNA SERSERİ
BİR GÜLLE İŞA-
BET ETTİ.

KORSANLAR KRALI

No: 52

KORSAN GE-
MİLERİ KÖR-
MORANIN EM-
RİNE UYDU-
LAR. BÜYÜK
BİR İNTİZAMLA

... ADAYA DOĞRU İLER-
LEDİLER. BİR YANDAN MU-
HAREBE DEVAM EDİYORDU.
BU SIRADA BİR ŞARAPNEL
PARÇASI KORMORANI YERE
SERDİ.

RÜİ.. BANA YARDIM
EDER MİSİN? KORMO-
RAN YARALANDI.

HABER BİR
ANDA BÜTÜN
GEMİLERİ
DOLAŞTI.

FAZLA DEĞİL
ÜÇ MİLMETRE AŞA-
ĞIDAN ÇARPSAYDI
ÇOKTAN ÖTEKİ
DÜNYAYI BOYLARDI.

ADADAN DA KÖR-
SANLARA YARDIMA
BAŞLADI.
LAR

82

KORSAN
GEMİLERİ
ABLUKAYI
YARDILAR
VE BÜYÜK
SEVİNÇ
GÖSTERİLE-
Rİ İÇİNDE
LİMANA
GİRDİLER

ARKASI VAR

ANLAŞAN RUHLAR (3. sayfadaki devam)

kaklarında dolayırken, dünya kurul-
duğundan beri mucizeler yaratan
Aşk'ın bir diğer eserine şahit ol-
dum.

Joe bir aralık durmuş, gökyüzü-
nü seyrediyordu. Akşam olmak üze-
reydi ve semada bir ateş top gibi
sallanan güneş her tarafı, ufuklara
doğru koyulaşan kızıl bir renge
boyamıştı. Yükseklerde cencerelerin
camları alev alev yanıyordu sanki... İkisi de susarak bu şahane
manzarayı daldılar.

Evet, Aşk nihayet vazifesini yap-
mış ve anlaşması imkânsız gibi gö-
rünen iki ruhu birleştirmişti.

Joe heyecandan titriyerek sordu:
«Bu sana ne hatırlatıyor, sevgilim?»

Alice: «Ahududu likörünü, viş-
neli dendurmayı ve peşmelbayı,» di-
ye cevap verdi.

Joe onun koluna sıkıca sarıldı ve
alçak sesle: «Ben de aynı şeyi düşü-
nüvorum karıcığım...» dedi.

KİM HAKLI?

(6. sayfadaki devam)

ğim için kendi kendime çok kız-
dım. Bu yüzden de biraz önce dai-
reden çıkar çıkmaz doğruca Clau-
sen'in yazıhanesine giderek...

Kadın dudaklarında memnun
bir tebassüm olduğu halde: «Fakat
bütün bunlara hiç lüzum kalmamış-
tı, sevgilim..» diye lafını kesti.
«Ben de sen gittikten sonra tekrar
düşündüm ve söylediklerine itiraz
edip seni sinirlendirdiğime çok piş-
man oldum. Halbuki bu hususta
söz söylemek evin erkeği olman do-
layısıyla yalnız sana düşerdi. Onun
için de fikrimi değiştirerek paramı
Clausen'in şirketine yatırıma ka-
rar verdim.»

Charles: «Hayır, Annel» diye
atıldı. «Biz gene senin istediğin gi-
bi yapıp parayı bankaya verelim
daha iyi. Bu suretle iki yüz Ster-
linimiz hem daha emin bir yer-
de muhafaza edilmiş olur, hem de
lüzumu halinde onu derhal geri a-
labiliriz. Sen de bunu arzu etmiyor
muydun zaten...»

Kadın Charles'e biraz daha so-
kuldu ve: «Bunları beni memnun
etmek için söylediğini anlamıyorum
zannetme, kocacığım,» dedi. «Ben
de aynı şekilde seni sevindirmek
istiyerek sabahleyin hemen arkan-
dan sokağa çıktım. Niyetim parayı
hiç vakit kaybetmeden Clausen'e
teslim etmen için, doğruca sana
getirmektir. Fakat yolda tesadüfen
Clausen'le karşılaştım parayı eline
tutuşturup seni bu zahmetten kur-
tarıverdim. Nasıl, hoşuna gitti mi,
sevgilim?...»

SÖZ KESİMİ

(13. sayfadaki devam)

dım. İşte sen de görüyorsun, Füsün
bu gocuktur. Ben işi anladım. Seni
para babası görmüşler de komşular
Füsün diye öteki kızımızı göster-
mişler. Biz vermiyelim de onlardan
birisinin kızını alalım diye. Sizin
istediğiniz kızın adı Füsün değil Es-
madır. Tarifinizden anladım.

Misafir ayar gibi oldu:

— Baha sen. Peki nırde o kız?

— Burada amma daha çeyizi yok.
hış pış edecek mısın bakayım?

— Çeyizi nıdeceğiz be gadun?
Paranın da lafı mı oluy ki, Sen ve-
recekli ol. Üst yanı golay.

Zerafsan Hanım misafiri savıp
Ahmet Muin Efendiyle de odasına çı-
karttıktan sonra yüke saklanan hiz-
metçiyi saclarından kavradı:

— Sen bir daha benim küçücük
kızımın adını vererek elin ayılarıyla
hış pış edecek mısın bakayım?

Fakat ihtiyar efendi merdiven
başına kadar gelip trabzandan sar-
karak onun bu haklı tedbine engel
oldu:

— Hanımefendiciğim, kimsesiz-
dir, öksüz ve yetimdir. Emegi geçti
bizlere. Kendisini rencide buyurma-
yınız. Kuzum hanımefendiciğim,

GİZLİ VAZİFE !..

ÖLDÜ.. ALLAH TAK-
SIRATINI AFFETSİN..

82

ZAVALLI...
BEŞ ÇOCU-
ĞU VAR-
DI.

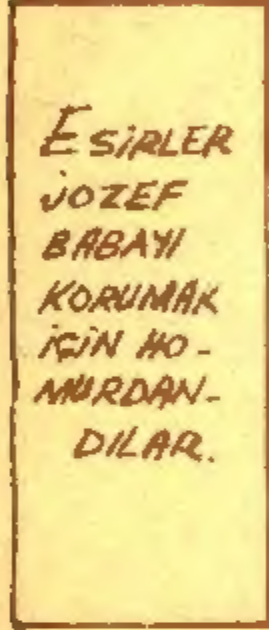
KARISI VE ÇOCUK-
LARI BOŞUNA BEK-
LEYİD DURACAK-
LAR.

GARDİYAN ÇOK MERHAMESİZDİ
JOZEF.. SU BUNU YAPAMI-
TAŞI KAL- YACAGIMI BİLİ-
DAR.. YORSUN

YAPAMAMAK MI ?
ANLAMAM-
DIM

ESİRLER
JOZEF
BABAYI
KORUMAK
İÇİN HO-
MURDAN-
DILAR.

YETER.. BIRAK
ONU..

SEN İNSAN MİSİN
CANAVAR MİSİN?

BİR KELİME DAHA SÖYLERSE
NİZ HEPINİZİN LEŞİNİ SERERİM

ÇOCUKLAR BOŞUNA TELAS-
LANMAYINIZ.. BİR KERE
KALDIRMAĞA GALI.
ŞAYM.

JOZEFİN
BÜTÜN
GABALA-
MALARI
BOŞA GİT-
Tİ.
KENDİ-
Nİ KAY-
BETTİ
YIKILDI.

JOZEF...
BABA...

ALLAHIM ÖL-
MÜŞ... ÖLDÜ.

NE ÜZÜLÜYORSUNUZ
ÖLDÜYSE KAMPA
TAŞI ÖLÜ GÜ-
KURUNA ATAR-
SINIZ.

DAHA NEFES
ALL-
YOR

SUSUN.. GARDİ-
YAN TARKEDER
SE İŞİNİ
BİTİRİR.
SES YOK

JOZEFİ ALDILAR KAMPA YOLLAN-
DILAR.

YAVASCA YA-
TIRALIM.

JOZEF
BABA Nİ-
HAYET
GÖZLERİ-
Nİ AÇTI.

AĞLAMAYIN...
ÖLÜYORUM
FAKAT KALBİM RANAT.. SİZE YUKA-
RIDAN BELKİ DAHA ÇOK YARDIMI
EDEBİLİRİM.. ÜZÜLMİYİNİZ.

SAYIKLIYOR ZA-
VALLI..

BAKIN.. BİR İSİM
MİRİLDANI YOR..

ANLAMAYA GA-
LIŞ BAKALIM..

ALEN'E
BENZER
BİR İSİM..

KAMPA
MÜFETTİŞ-
LER GELDİ.
ALEN LE
KAYZLER
EVVEL
DAVRAN-
MAK İÇİN
KOŞTULAR.

RAPORLARINI MÜFETTİŞLERE SUN-
DULAR

ARKASI VAR

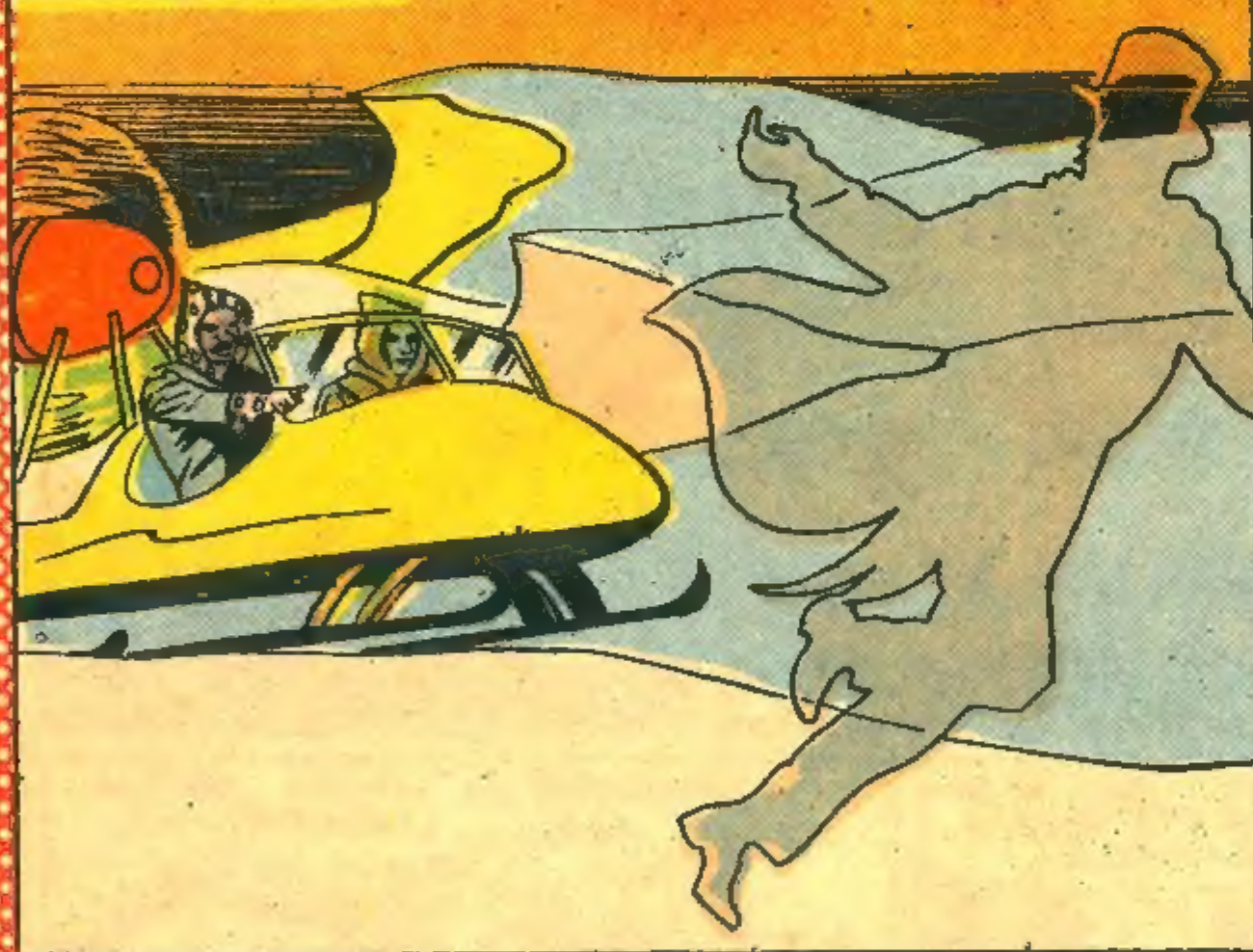
MANDRAKE ELMAS ÜLKESİ

MANDRAKE, YAVAS YAVAS KENDİNE GELİYOR NARDA: "KURTULUŞ ÇARESİ YOK" DİYOR... "MUTLAKA OLMALI. ABDULLAH, ABDULLAH NARDA HİÇKIRARAK: "ZAVALLIÇIK AKLINI OYNATTI" DİYE DÜŞÜNÜYOR.

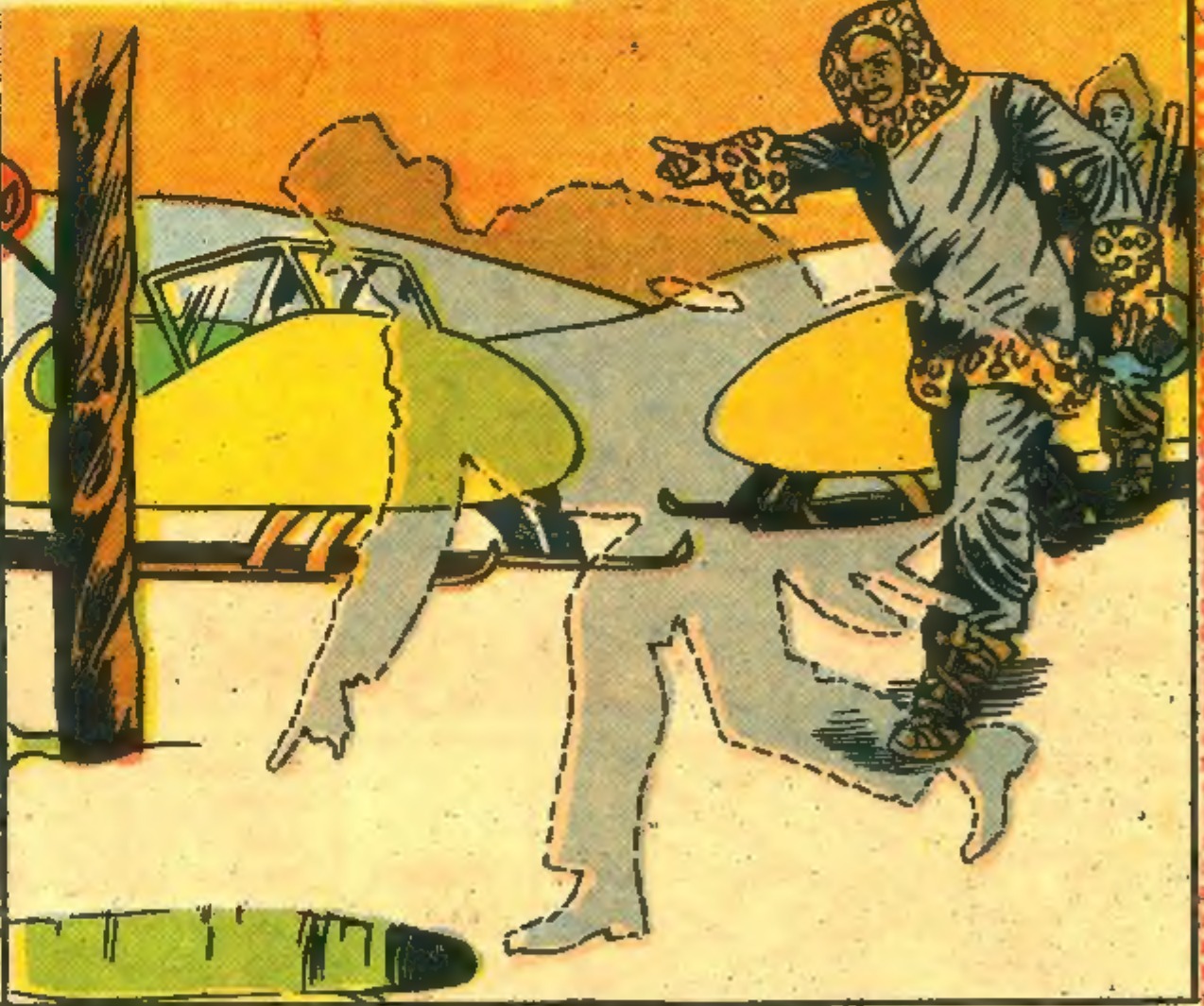
FAKAT KİLOMETRELER ÖTEDEKİ. ARGO YATINDA ABDULLAH, EFENDİSİNİN HAYALİNİ GÖRÜR. SİHİRBAZ ORAYA TELEPATİ İLE ERİŞMİŞTİR.

ABDULLAHLA MUNDEN BUZ ÜZERİNDE HIZLA İLERLİYORLAR. MUNDEN: "BEN MANDRAKEYİ GÖREMİYORUM, SAKIN SENİN Kİ EVHAM OLMASIN" DİYOR. ABDULLAH: "HAVIR, EFENDİM ÖNÜMÜZDE. BAŞI DERTTE."

"İSTE ÖTEKİ KIZAK! İSTE EFENDİM, DELİĞİ GÖSTERİP İN DİYOR. GİTGİDE HAFİFLİYOR. ARTIK İYİCE GÖREMİYORUM. ÇABUK!"

MANDRAKE İLE NARDA ÖLÜMDEN EVVELKİ BAYGİNLİK İÇİNDELER

ABDULLAH AŞAĞI İNERKEN, ARTIK, EFENDİSİNİN HAYALİNİ GÖREMİYOR.

KENDİKENDİNE "KAYBOLDU! ŞİMDİ NE YAPAYIM?" DİYE DÜŞÜNÜRKEN KORKUNÇ SESLERLE BERAHER BİR SÜRÜ CÜCE ETRAFINI SARIYOR.

